

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2016. augusztus 7.

SZENT TEREZIA BENEDIKTA szűz, vértanú (Edit Stein)

Európa társvédőszentje

1891-ben született Breslauban, zsidó szülők tizenegyedik gyermekeként. Nagy érdeklődéssel fordult a filozófia felé, és állandó kapcsolatot tartott fenn korának jeles képviselőivel. (Husserl) Nagy hatással volt rá Avillai szent Teréz önéletrajza, és a kereszténységgel való számos találkozás hatására 1922. január 1-jén megkeresztelkedik. Bár ekkor szeretett volna a Kármelbe lépni, de a tanítás és oktatás lett a feladata. Vágya csak 1933-ban teljesült, és Köln városának monostorába lépett be, ahol folyamatosan tette le a fogadalmait, 1938-ban az örök fogadalmat. Tudományos munkát végezhetett, és a lelki élet nagyjainak írásait tanulmányozta. kereszties szent János születésének 400. évfordulójára írt még egy cikket. 1942. augusztus 5-én, több nővérrel együtt a Gestapo elhurcolta és augusztus 9-én az Auschwitz-i haláltáborban fejezte be életét. Boldoggá avatása Kölnben 1987. május 1-jén, szentté avatása 1998. október 11-én, Rómában, a Szent Péter téren történt.

A FELÚJÍTÁSRÓL

Kedves Testvérek! Sokan kérdik, hogy a felújítás hogyan áll? A plébánia szuterén része elkészült, amit már javában használunk. Őszre szeretnénk egy táblázatot is felállítani, hogy mikor melyik közösség használja. A terem beosztást mihamarabb jó volna felállítani, ezért mindenkit kérek, hogy sietve bejelentkezzen! Ezt a beruházást a plébánia szervezte. - A következő, második nagyobb etapot az egyházmegye készíti elő és szervezi. Mivel ez nagyobb volumenű, ezért az állammal az egyházmegye kötött szerződést. 8 pályázat érkezett be, amiből 3 az, ami érték arányosan jó nekünk. Most állapítják meg, hogy ki lett a nyertes. Ehhez azonban minden tételét át kell vizsgálni a beadott pályázatoknak, hogy eleget tettek-e a kiírásnak. Várhatóan évvégére lesz meg a plébánia. Szeretettel: *Michels Antal atya*

KEDVES MINDENKI!

Tartottunk egy megbeszélést a szept. 17-ei plébániai napról. A KÉSZ-nek, a cserkészeknek, a regnumiaknak és a Szent Fülöp család közösségnek a képviselői voltak jelen Tóni atyával és Sándor atyával, és nagyjából kezd kialakulni a program.

A plébániai nap szept. 17-én du. 2 órától 7 óráig fog tartani. Mottója: "Ha ketten, hárman összegyűlnek a nevemben, én ott vagyok közöttük".

A megnyitó után a gyerekeknek a cserkészek tartanak játékokat 3-ig, míg a felnőttek a templom történetéről, majd az idejűsági találkozóról hallhatnak beszámolót. A templomban az orgonát is meg lehet tekinteni/kipróbálni.

3 órától a gyerekek kézműves foglalkozásokon vehetnek részt, ill. a regnumi fiatalokkal játszhatnak csapatjátékokat. A felnőttekkel meghívott előadó (a KÉSZ szervezésében) fog beszélgetni az alagsorban. Negyed 5-kor összegyűlünk egy kis meglepetésre (közös éneklés) a Horváth Mihály téren, majd fél 5-től a templomban a közösségek rövid vetítéssel (max. 10 perc) bemutatkoznak. Fél 6-tól rózsafüzér kezdődik a templomban, ahova mindenkit szeretettel várunk. Aki nem vesz részt ezen, annak lehetősége van bekapcsolódni az elpakolásba, vagy a vacsora előkészítésében. A gyerekeknek rövid játék lesz.

6 órakor mise, majd utána vacsora lesz a plébánián, ahova minden kedves résztvevőt várunk. Minden férfi résztvevő hozzon italt (üdítőt/ásványvizet), a nők süteményt.

Szükség van még olyanokra, akik segítenek a pakolásban, valamint a vacsora készítésben (paprikás krumpli), ami a plébánia

udvarán lenne (valószínűleg délelőtt, hogy senki ne maradjon ki a programból), terítésben, takarításban.

Kérünk minden közösségvezetőt, hogy jelezze szeptember elejéig, hogy kb. hány főre számíthatunk tőlük (ez a vacsora miatt is fontos) és, hogy miben tudnak segíteni! Köszönettel:

Barna Gábor

HÍVOM A CSALÁDOKAT - 2016. augusztus

**Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelme-
seket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és
mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!**

Nyolcéves házások voltunk, három gyerekünk volt már – meséli a baráti társaságban egy feleség –, amikor egy fontos, az egész családot érintő ügyben nem tudtunk egyetérteni. Egyre elkese-
redettebben veszekedtünk, végül a férjem kimondta, hogy ő így meg így határozott, és – mivel ő a családfő – az fog történni, amit ő elhatározott. Nagyon megbántva és megalázva éreztem magamat, ezt a sértést évekig nem tudtam neki megbocsátani. Én meg évekig azt vártam – vette át a szót a férj –, hogy a feleségem kérjen bocsánatot tőlem, hiszen beigazolódtott, hogy nekem volt igazam. Ezt ő ugyan belátta, de nem tudta kimondani, hogy „bocs, jó, hogy úgy csináltuk, ahogy te akartad”.

„Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást; ahogy én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 13, 34) – mondja Jézus tanítványainak. Ezzel a paraccsal a maga kimeríthetetlen, irgalmas szeretetét teszi a mi szeretetünk mércéjévé. Máskor meg így tanít: „Ne ítéletek, és titeket sem fognak elítélni! Ne ítéletek el senkit, és benneteket sem fognak elmarasztalni! Bocsásatok meg, és bocsánatot fogtok nyerni! ... Mert amilyen mértékkel mértek, olyannal fognak visszamérni nektek!” (Lk 6, 37) A Miatyánkban is arra kérjük az Atyát, hogy a szerint bocsásson meg nekünk, ahogy mi megbocsátunk az ellenünk vétőknek. Ez azonban nem azt jelenti, hogy Isten a mi gyarló, emberi gyakorlatunkhoz méri az Ő megbocsátó irgalmát. „A Szentírásban az irgalmasság kulcsfogalom annak kifejezésére, hogy Isten hogyan bánik velünk. Ő nem csupán beszél a szeretetről, hanem láthatóvá és tapinthatóvá is teszi. A szeretet soha nem maradhat elvont kifejezés. Természete szerint konkrét élet: szándék, magatartás, érzület, amely a mindennapi tettekben mutatkozik meg. Isten irgalmassága az ő irántunk viselt felelőssége. Felelősnek érzi magát értünk, vagyis a javunkat akarja; boldognak, örvendezőnek és derűsnek kíván látni bennünket. A keresztény ember irgalmas szeretetének ugyanezen a hullámhosszon kell mozognia. Miként az Atya szeret, úgy szeretnek a gyermekek. Ahogyan ő irgalmas, úgy kell nekünk is irgalmasnak lennünk egymás iránt.” (MV 9) [...]

Hogyan tudjátok gyerekeitekkel érzékelteni az Atya irgalmas szeretetét? Milyen lehetőségek van az idősebb rokonok – nagyszülők, nagybácsik, nagynénik – iránti tevőleges szeretet, az irgalmasság testi és lelki cselekedeteinek gyakorlására?

Mindannyian sebzett szívűek vagyunk, megsebesültünk és hordozzuk szívünk sebeit. A saját családunkon belül kapott sebek a legfájdalmasabbak ugyan, ezek azonban a családon belül gyógyíthatók a legjobban. A házasságban adódhatnak nézeteltérések, konfliktusok, válságos helyzetek. Sokan vannak, akik a válság feloldására nem látnak más lehetőséget, mint a válást. Figyelmen kívül hagyják, hogy az egyik leghatékonyabb válságkezelő eszköz a megbocsátás. Ahhoz, hogy egy párkapcsolat házassággá váljon, a feleknek legalább két helyzetben kell egymásra kimondaniuk az igent: esküvőjük pillanatában és valahányszor egymásnak megbocsátanak. Minden kisebb és nagyobb csalódás után a másikra kimondott igennel Jézust követjük, aki sokszor, hetvenszer hétnél is többször megbocsátott.

Magbocsátani annyi, mint tudatosítani mindkettőnk sebzettségét és szétesettségét; annyi, mint feladni a másik irányában táplált nem reális elvárásokat és lemondani arról a vágyról, hogy más-

milyen legyen, mint amilyen a valóságban; annyi, mint a másikat szabaddá tenni, hogy megtalálhassa önmagát és nem hibáztatni azért, ami megtörtént. A megbocsátáshoz nincs szükség drámai könnyhullatásra, sokkal jobban érvényesülnek az egyszerű, arról tanúskodó gesztusok, hogy egymás életének részei vagyunk, mert Jézus kettőnket a vele való szövetségre hívott meg. Megbocsátani annyi, mint Jézust követni és hozzá hasonlóvá válni, mert Ő azért jött, hogy adjon és megbocsásson, hogy a sebeket begyógyítsa, hogy a széteső emberiséget összefogja. Minél jobban és őszintébben tudunk megbocsátani, annál inkább érezhetjük meg már most a mennyei lakodalom ízét, mert annak csak azok lehetnek a részesei, akik a saját hibáikat beismerik és a mások hibáit megbocsájtják.

Mi segített azoknak a sebeknek a begyógyításában, amelyeket hordozva léptetek be házasságotokba? Hogyan tudjátok segíteni azoknak a sebeknek a begyógyítását, amelyeket szüleitek, nagyszüleitek hordoznak?

Ha egy házasság válságba jut, csak két lehetőség van: vagy a belenyugvás és visszavonulás, vagy pedig Istenben bízva elindulni Felé, mert csak Ő tehet minket boldoggá, csak Ő gyógyíthat meg, csak Ő érintheti meg mindkettőnk szívét.

A keresztény házasságban Isten a közös cél, nem a házastárs. Házassági ígéretünkben ezért nem azt mondjuk, hogy „megoldom Uram, bízhatok bennem”, hanem azt, hogy „köszönöm Uram ajándékaidat és a kegyelmeket, amelyekkel elhalmoztál; erős az elhatározás bennem, hogy segítségeddel végrehajtsam azt a feladatot, amelyet rám bízál, akkor is, ha az nehéz lesz.”

Sohase feledjük, hogy a tartós házassági boldogságért meg kell dolgozni. A boldog házasság fokozatosan, fáradságos lelki fejlődési folyamatok révén alakul ki. A válság nem azt jelenti, hogy a házasság csődbe ment, mindennek vége. Ha a házaspár tud a sebekből, a hibákból, a gondokból tanulni, és tud megbocsátani, akkor a válságban is meglátja Isten ajándékát. Mert az Ő irgalma örökkévaló.

Hogyan sikerült a baráti, rokoni, ismerősi körben előfordult házassági válsághelyzeteket megoldani? Idézzetek fel ismeretesi körötökből olyan házasságokat, amelyekből a kedvezőtlen előjelek ellenére jó keresztény család alakult! Hogyan tudtok fiatal házásoknak segíteni konfliktusaik megoldásában?

De mondjátok – szólalt meg a társaság egyik tagja –, hogy s mint békültetek ki? Mert most úgy látszik, hogy nincs köztetek semmi feszültség, sőt. A huszonötödik házassági évfordulónkra készültünk – válaszolt a férj –, amikor elmentünk kettesben valahová vacsorázni. Jót beszélgettünk, és megállapítottuk, hogy igazán boldogok lehetünk: jól megy sorunk, gyerekeink szépen fejlődnek, és akkor hirtelen megértettem, hogy milyen ostoba vagyok, hogy azt a régi ügyet még most is fájó sebként dédelgetem. A feleségem már rég kimondta, hogy tudja, hogy úgy volt jó, ahogy én akartam, én meg azt várom, hogy formálisan bocsánatot kérjen. És akkor ott a vendéglőben átötlettem és én kértem tőle ezért bocsánatot. Én pedig – folytatta a feleség –, megköszöntem neki, hogy akkor olyan határozott és ellentmondást nem tűrő volt, mert ez szolgálta az egész család javát. De tudjátok, ebből az ügyből sokat tanultunk, azóta sok nehézséget oldottunk meg veszekedés nélkül.

Bíró László családf. püspök